

Нечасне намере насупрот истини

Како је, из дана у дан, постајало све очигледније да ће број верника који су са миром у души, молитвом у срцу и радошћу на лицу чекали да се поклоне Часном Појасу Пресвете Богородице премашити милион душа, тако су се у јавности појављивала и различита тумачења овог догађаја који је незапамћен у нашем народу. Нека од њих била су изречена са пуним разумевањем, нека са недоумицом, а понека, нажалост, и са подозрењем, подсмехом и неоправданим оптужбама.

Ипак, Црква је позвана да на све одговори мирно, трезвено и истином, не у духу сукоба, него у духу љубави и одговорности. Сабрање верног народа пред светињом Пресвете Богородице није било некакав пролазни друштвени феномен, већ живо сведочанство српског народа да зна шта је православна вера у њеном исконском виду, да има дубоку веру у Господа и Спаса нашег Исуса Христа, и огромно поверење у Његову Пречисту Мајку.

Његова Светост г. Порфирије – Патријарх љубави, како га назива старац Јефрем, игуман ватопедски – ово је објаснио на њему својствен, пастирски и смирен начин. Патријарх је указао да ће неки, према својим могућностима и разумевању, покушати да овај догађај тумаче социолошким, психолошким или чак политичким категоријама. Могуће је да су тим тумачењима поједини

препознали неки спољашњи аспект овог светог сабрања. Ипак, суштина овог догађаја је неупоредиво дубља од тако површних објашњења. Она није до краја доступна логици овога света, нити се може исцрпети људским разумом.

Из тог разлога може се разумети да су се поред радости, благодарности и молитве, појавиле и понеке речи неразумевања, сумње, па и недобронамерних оптужби. То, међутим, није непознато у историји Цркве. Када се вера исповеда саборно, јавно и једнодушно, она постаје предмет оспоравања. Зато је неопходно да се, са дужном одговорношћу према истини, јасно одговори на недобронамерне тврдње које су изнете у јавности, а посебно да је долазак Часног Појаса повезан са наводним материјалним интересом манастира Ватопеда и игумана Јефрема. Такве тврдње су неосноване, неправедне, супротне истини, срамотне.

Истина је следећа:

1. Чудотворни и целебни Појас Пресвете Богородице дошао је у престони град искључиво благодарећи вишедеценијском братском пријатељству Његове Светости Патријарха г. Порфирија са Високопреподобним архимандритом г. Јефремом и његовој љубави према Српској Православној Цркви и српском народу.

То пријатељство представља наставак вековне љубави и сарадње Српске Православне Цркве са Светим и великим манастиром Ватопедом, која траје више од осам столећа, тј. од времена када је ватопедски игуман Теостирихтос замонашио принца Растка и дао му монашко име Сава.

2. Његова Светост Патријарх г. Порфирије, као благодарни домаћин, понудио је прилог верног народа старцу Јефрему. Старац Јефрем је ту понуду категорички одбио и сав прилог предао на располагање Његовој Светости. Патријарх је одлучио да прилози буду употребљени за помоћ српским породицама на Косову и Метохији, као и за друге добротворне сврхе, о чему ће верни народ бити благовремено обавештен.

3. Уколико је било ко, независно од овог догађаја, даривао неки прилог манастиру Ватопеду, Српска Православна Црква то посматра као израз личне побожности и благодарности верника према светињи која има изузетно место у историји нашег народа и Цркве. Манастир Ватопед, с пуним правом називан Источником Светосавља, вековима је био и остао једно од великих духовних упоришта православног предања. Српска Православна Црква такве изразе поштовања разуме и благосиља, али у њима није организационо учествовала.

После свега виђеног и доживљеног у протеклим данима, остаје нам да благодаримо Пресветој Богородици што нас је сабрала и укрепила. Молитвено сабрање толиког броја људи показало је да у нашем народу и даље живи вера, жеђ за благословом и дубока потреба за сусретом са светињом.

Пресвета Богородице спаси нас!

spc.rs